

Sonaren les campanes de l'església
i s'ompliren de nit els carrerons,
de portals insegurs, de sostres dèbils.
Les vaig comptar, exactament les set,
puntuals, desoladament les set.
Una a una s'aferraven a l'aire
rondant el crani gris de la ciutat.

Sobre l'arena a fosques
la lluna ha obert camins
que travessen la mar –
línies d'aigua i sal
que parteixen les ones.
Sobre les ones negres
el cel ha obert espais
que blanquegen estrelles –
lliris de neu i calç
que acompanyen la lluna.

Aquell silenci nou i antic alhora
ha trucat a la porta i et reclama
injustament o just que passes comptes,
i la vida es remou inquieta i sola
davant de tu, present i contra tu,
amb un record irrevocable encés
que ha tornat com era o com et penses.
Obris els ulls i és la tarda qui ocupa
atentament el lloc d'aquell silenci
que ara reps tancat entre les mans
també sobre la tarda que conspira –
un compromís, un altre temps, un lloc.